

LBRIS | We know
books

PETER V.
BRETT

SULITA-

DEȘERTULUI

A DOUA PARTE
DIN SERIA
DEMON

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

CUPRINS

Prolog - Demonii minții 7

Partea I - VICTORIE FĂRĂ ONOARE 13

1. Fortul Rizon 15

2. Abban..... 20

3. *Chin* 78

4. Pierderea *bido*-ului 83

5. *Jawah Ka* 106

6. Falsul profet..... 151

7. Omul din ținuturile verzi 157

8. Par'chin..... 178

9. Shar'Dama Ka 206

10. Kha'sharum..... 224

11. Soarele Anoch..... 237

Partea a II-a - FORȚE DIN AFARĂ 245

12. Vrăjitoarele 247

13. Renna 280

14. O noapte în latrină 295

15. Istorisirea lui Marick..... 311

16. O cană și o farfurie 340

17. Dansând după muzică 357

18. Marele Maestru Cholls 396

Partea a III-a – HOTĂRĂRI	413
19. Cuțitul	415
20. Raddock Lawry	426
21. Consiliul satului	437
22. Căi neumblate	455
23. Curtea lui Euchor	478
24. Frați în noapte	507
25. Prețul nu contează	541
 Partea a IV-a – CHEMAREA MIEZULUI	 565
26. Întoarcerea la Pârâul lui Tibbet	567
27. Fugind spre altceva	592
28. Palatul Oglinzilor	607
29. Un pic de frunză neagră	632
30. Sălbatica	660
31. Bătălia veselă	680
32. Alegerea demonului	698
33. O promisiune îndeplinită	709
 <i>Dicționar krasian</i>	 733
<i>Mulțumiri</i>	747

PROLOG

DEMONII MINȚII

333 D.Î. IARNA

Erau cele mai întunecate ceasuri, când apusese până și secera îngustă care abia în noaptea următoare avea să se numească lună nouă. Într-un mic petic de adevărată beznă, sub crengele groase ale unui pâlc de copaci, o esență a răului se strecură afară din Miez.

Ceața neagră se adună încet într-o pereche de demoni întunecați, cu piele aspră, maronie, noduroasă ca scoarța de copac. Înalți de doi metri optzeci până la umăr, săpară cu gheare curbate în solul pădurii, printre tufișuri și pini, și adulmecară aerul. Cercetară locul cu ochi întunecați, mârâind gros, din gâtlej.

Mulțumiți, se îndepărtară unul de altul și se ghemuiră sprijiniți pe pulpe, cu spinările arcuite, gata de salt. În spatele lor, peticul de întuneric pur deveni mai adânc, o schimonosire înnegrind solul pădurii când o altă pereche de siluete eterice se materializă.

Erau mai subțiri, de numai vreun metru și jumătate înălțime, cu piele moale, de culoarea cărbunelui, care nu semăna deloc cu carapacele cioturoase ale fraților lor mai voinici. La capetele degetelor delicate ale mâinilor și picioarelor, ghearele lor păreau fragile – subțiri și drepte, ca unghiile îngrijite ale unei femei. Aveau un singur șir de dinți ascuțiți și scurți în gurile care nu semănau a boturi.

Fetele le erau buhave, cu ochi imenși, fără pleoape, iar țestele conice. Le acoperea o piele noduroasă, rugoasă, pulsând în jurul unor cioturi ce păreau rămășițe de coarne.

Cei doi nou-sosiți se uitară unul la altul preț de câteva clipe, cu frunțile zvâcnindu-le, parcă unite de o vibrație.

Unul dintre demonii mari zări ceva mișcându-se în tufișuri, se întinse cu o iuțeață uimitoare și înșfăcă șobolanul pe care-l ascundeau. Îl săltă în fața ochilor și-l studie, curios. În acest timp, botul lui căpătă aceeași înfățișare ca a șobolanului, cu nasul și cu mustățile zvâcnindu-i în timp ce-i creștea o pereche de incisivi lungi. Limba îi alunecă în afară ca să le încerce ascuțișul.

Unul dintre demonii mai zvelți se întoarse să-l privească. Demonul metamorf scoase măruntaiele șobolanului cu o lovitură de labă, apoi îl aruncă. La porunca unui dintre prinții miezingi, cei doi metamorfi își schimbă formă, devenind doi imenși demoni ai vântului. Demonii minții șuierară când părăsiră peticul de beznă și lumina stelelor le izbi ochii. Frigul le preschimba răsuflarea în abur, dar nu dădeau semne că altminteri i-ar fi stânjenit în timp ce-și lăsau urmele ghearelor prin zăpadă. Metamorfi îngenuncheară și prinții miezingi li se suiră pe aripi, ajungând pe spatele lor când se avântară în văzduh dintr-un salt.

În drumul lor către miazănoapte zburară pe deasupra multor salahori. Mari sau mici, aceștia se ghemuiră în vreme ce treceau prinții miezingi, spre a da apoi ascultare chemării care vibra în urma lor.

Metamorfi se opriră pe un deal înalt, și atunci demonii minții se lăsară să alunecă pe pământ și văzură tot ce se afla sub ei. Cu corturile ca niște puncte albe, o oaste imensă se răsfrase pe câmpia unde zăpada călcată în picioare se preschimbă în noroi și înghețase apoi, întărindu-se. În cercurile puterii erau priponite animale de povară mari, cu cocoașe, acoperite cu pături ca să nu sufere de frig. Glifele din jurul taberei erau puternice, iar de-a lungul întregului perimetru patrulau străji cu capetele înfășurate în pânză neagră. Demonii minții simțeau chiar și de la distanța aceea puterea armelor lor glifate.

Dincolo de glifele taberei, câmpul era presărat cu trupurile a zeci de salahori, care așteptau să fie arse de steaua zilei.

Salahorii focului ajunseră primii pe dealul unde așteptau prinții. Rămaseră la o distanță respectuoasă și începură să danseze cu venerație, demonstrându-și devoțiunea cu țipete stridente.

Încă o pulsație, și salahorii amuțiră. În noapte se lăsă o tăcere de mormânt, deși, răspunzând la chemarea prinților miezingi, se aduna o

oaste imensă. Cu ura dintre ei uitată, salahorii lemnului și ai focului stăteau alături, în timp ce ai vântului se roteau în văzduh, deasupra lor.

Fără să dea atenție mulțimii, demonii minții nu scăpau din ochi câmpia de dedesubt, capetele pulsându-le. Câteva clipe mai târziu, unul se uită la metamorful său, făcându-și cunoscute dorințele, și carnea creaturii se topi și se umflă, luând forma masivă a unui demon al pietrei. Salahorii adunați coborâră tăcuți dealul în urma lui.

Pe culme, cei doi prinți și metamorul rămas așteptau. Și urmăreau totul cu privirea.

Când, încă la adăpostul întunericului, ajunseră în apropierea taberei, metamorul își încetini pașii și le făcu semn salahoriilor focului să o ia înainte.

Aceștia, cei mai mărunți și mai firavi dintre miezingi, străluceau în jurul ochilor și al gurii, datorită flăcărilor din ei. Străjerii îi zăriră imediat, dar demonii erau iuți, așa că ajunseră la glife, scuipând foc, înainte de a se da alarma.

Saliva de foc sfârâi când atinse glifele, dar, supunându-li-se demonilor minții, salahorii se concentrară asupra nămeților din afara taberei, răsuflările lor preschimbându-i, cât ai clipi, în abur încins. În siguranță în spatele glifelor, străjile erau nevătămate, însă o ceață groasă și fierbinte se înalță, usturătoare pentru ochi și trecând prin pânza care le acoperea fața, făcând aerul de nerespirat.

Un străjer începu să alege prin tabără, sunând zgomotos dintr-un clopot, iar ceilalți se năpustiră fără frică în afara glifelor, să-i străpungă pe cei mai apropiați demoni ai focului cu sulițele lor glifate. Magia scânteie când armele trecură prin solzii ascuțiți, suprapuși.

Alți salahori atacară din lateral, însă străjerii se mișcau într-o comuniune deplină, apărându-se reciproc cu scuturile glifate când luptau. Din tabără se auzeau strigătele celorlalți războinici care se grăbeau să ajungă pe câmpul de bătălie.

Însă, la adăpostul ceții și al întunericului, oastea metamorfului înainta. Strigătele de triumf ale străjerilor se transformară, într-o clipă, în strigăte de surpriză la ivirea demonilor.

Metamorful îl doborî cu ușurință pe primul om întâlnit, măturându-i picioarele cu coada lui grea și înșfăcându-l de unul dintre ele în timpul

căderii. Șira spinării nefericitului războinic săltat în sus de un picior se frânse ca o nuia, iar ghinioniștii care-l înfruntară pe demon imediat după aceea se prăbușiră, izbiți de trupul fratelui lor de arme, lăsat să cadă.

Ceilalți demoni îl imitară, cu mai mult sau mai puțin succes. Cei câțiva străjeri se treziră repede copleșiți numeric, dar majoritatea salahorilor nu se mișcau destul de repede ca să profite, pierdeau timp prețios sfâșiind leșurile în loc să se pregătească pentru următorul val de luptători. Din tabără se scurgeau tot mai mulți războinici cu fețele acoperite de văluri, intrau în formație cu iuteală și ucideau cu mișcări fluide, de o eficiență brutală. Glifele de pe armele și de pe scuturile lor străfulgerau iarăși și iarăși în întuneric.

Pe culmea dealului, demonii minții priveau lupta cu nepăsare, părând să nu se sinchisească de salahorii care cădeau, uciși de sulițele dușmane. Craniul unuia dintre ei pulsă când îi trimise o poruncă metamorfului de pe câmpul de luptă.

Acesta azvârli imediat leșul peste unul dintre stâlpii glifați care înconjurau tabăra, rupându-l și făcând astfel o breșă. După încă o pulsație pe deal, ceilalți miezingi încetară lupta cu războinicii și se scurseră prin deschizătură în tabăra dușmanilor.

Luați prin surprindere, oamenii se întoarseră către demoni, își văzură corturile izbucnind în flăcări în vreme ce salahorii focului alergau printre ele și-și auziră femeile și copiii țipând când miezingii mai mari pătrunseră dincolo de glifele carbonizate ale adăposturilor din interiorul taberei.

Se repeziră urlând în ajutorul celor dragi, și orice mai semăna a formație ordonată dispăru. În câteva clipe, invincibilele unitățile de luptă compacte se fragmentară în mii de creaturi, care nu mai erau războinici, ci pradă.

Când părea că tabăra o să fie invadată și făcută pulbere, din cortul din centru ieși un bărbat. Era înveșmântat în negru, aidoma tuturor celorlalți, însă roba lui exterioară, apărătoarea capului și vălul erau de un alb imaculat. Pe frunte avea o coroană subțire, de aur, iar în mâini o suliță imensă, din metal strălucitor. La vederea lui, prinții miezingi șuierară.

Era întâmpinat peste tot cu strigăte. Demonii minții rânjiră batjocoritor la auzul mormăielilor și schelălăielilor prin care comunicau

oamenii, dar înțelesul acestora era limpede. Ceilalți erau salahori. Nou-sositul era mintea lor.

Sub conducerea lui, luptătorii își amintiră unde le era locul și-și regăsiră unitatea de mai înainte. Un grup se desprinsese de grosul trupei ca să-nchidă breșa de pe margine. Alte două se luptau cu focul. Altul îi ducea la adăpost pe cei fără apărare.

Eliberați de orice altă grijă, războinicii rămași curățau locul și salahorii nu mai erau în stare să le țină piept. După câteva minute, în tabără erau la fel de multe leșuri de miezingi ca în afara ei. Încă deghi-zat sub înfățișarea unui demon al pietrei, metamorful rămase curând singurul supraviețuitor, prea iute în mișcări ca să fie lovit de vreo suliță, dar neputând să treacă de zidul de scuturi fără să-și dezvăluie adevărata înfățișare.

Dinspre deal ajunse la el o pulsație, și metamorful deveni umbră, dematerializându-se și ieșind din tabără printr-un gol minuscul dintre glife. Dușmanii încă îl căutau când el ajunse lângă stăpânul său, unde îi era locul.

Cei doi miezingi zvelți mai rămaseră puțin în vârful dealului, trimițându-și unul altuia vibrații fără să facă niciun zgomot. Pe urmă priviră în același timp către miazănoapte unde se spunea că se afla cealaltă minte a oamenilor.

Unul dintre ei se întoarse spre metamorful său, din nou îngenunchat sub înfățișarea unui demon al vântului, și i se urcă pe aripa întinsă. În timp ce dispărea în noapte, celălalt demon al minții aruncă o privire către tabăra dușmană, care mai ardea mocnit.

LIBRIS

We know
books

Partea I

VICTORIE FĂRĂ ONOARE

FORTUL RIZON

333 D.Î. IARNA

Zidul Fortului Rizon părea o glumă. Din duzina de palate ale *Damaji*-ilor, până și cel mai neînsemnat avea fortificații mai solide decât acel întreg oraș, cu zidul lui de nici trei metri înălțime și de numai treizeci de centimetri grosime. Observatorii nici măcar n-aveau nevoie de scările lor acoperite cu un strat de oțel; cei mai mulți săreau, pur și simplu, ca să se prindă de marginea minusculului zid și se trăgeau în sus și dincolo de ea.

— Oameni atât de nevolnici și de neglijenți merită să fie cuceriiți, spuse Hasik.

Jardir se mulțumi să mormăie fără să scoată o vorbă.

Avangarda războinicilor de elită ai lui Jardir sosise la adăpostul întinericului, mii de picioare în sandale sub care scârțâia zăpada de pe câmpul din jurul cetății. În timp ce oamenii ținuturilor verzi se ascundeau în spatele glifelor lor, krasianii înfruntaseră noaptea, cu toți demonii săi, ca să înainteze. Până și miezingii se retrăgeau din calea unui număr atât de mare de Luptători Sfinți.

Războinicii cu fețele acoperite de văluri se adunară în fața cetății, dar nu se grăbiră să atace. Oamenii nu atacau alți oameni noaptea. Când lumina soarelui începu să umple cerul, își lăsară vălurile în jos, pentru ca dușmanii să le vadă fețele.

Se auziră câteva mormăieli scurte când Observatorii îi uciseră pe paznicii porții și un scârțâit când poarta se deschise și intră oastea lui Jardir. Cei șase mii de luptători *dal'Sharum* se scurseră cu vuiet în cetate.

Până să-și dea seama rizonienii ce se-ntâmpla, krasianii se aruncară asupra lor, deschizând ușile cu lovituri de picior și azvârlindu-i dezbrăcați în zăpadă.

Înconjurat de un teren arabil parcă fără de sfârșit, Fortul Rizon era mult mai populat decât Krasia, însă bărbații nu erau luptători și căzură în fața oștenilor bine instruiți ai lui Jardir ca iarba în fața coasei. Cei care se zbăteau se alegeau cu întinderi de mușchi și cu oase rupte. Cei care se luptau mureau.

Jardir îi privea pe toți cu tristețe. Orice bărbat schilodit sau ucis nu mai putea să lupte cu glorie în Sharak Ka, Războiul cel Mare, dar era un rău necesar. Nu-i putea preschimba pe bărbații din Miazănoapte într-o armă împotriva demonilor înainte de a-i modela așa cum ciocanul fierarului modela un vârf de suliță.

Femeile țipau când oștenii lui Jardir le modelau într-un alt fel. Un alt rău necesar. Sharak Ka era gata să-nceapă și următoarea generație de luptători trebuia să se nască din sămânță de bărbați, nu de lași.

După un timp, Jayan, fiul lui Jardir, se lăsă într-un genunchi în fața lui, în zăpadă, cu vârful suliței roșu de sânge.

— Orașul dintre ziduri îți aparține, tată.

Jardir încuviință din cap.

— Dacă stăpânim cetatea, stăpânim întreaga câmpie.

Jayan condusesese pentru prima oară o luptă și se descurcase bine. Dacă bătălia s-ar fi purtat împotriva demonilor, atacul ar fi fost condus chiar de Jardir, însă nu voia să mânjească Sulița lui Kaji de sânge omesc. Jayan era prea tânăr ca să poarte vălul alb, de căpitan, dar era primul născut al lui Jardir, sânge din sângele Izbăvitorului Însuși. Era puternic, nu lua în seamă durerea, iar războinicii și preoții se apropiau de el cu același respect.

— Mulți au fugit, adăugă Asume, apropiindu-se de fratele său. Vor duce vestea în cătune, de unde oamenii vor fugi la fel ca ei, scăpând de purificarea prin legea Evejan.

Jardir îl privi. Cu un an mai mic decât fratele lui, Asume era mai scund și mai slab. Purta robele albe, de *dama*, fără armură și fără armă, dar Jardir nu se lăsa înșelat. Al doilea fiu al său era, de departe, cel mai ambițios și mai periculos dintre ei doi, iar amândoi îl întreceau pe oricare dintre frații lor mai mici, în număr de câteva zeci.

— Au scăpat deocamdată, răspuse Jardir, însă își vor lăsa proviziile în urmă și vor fugi pe gheața moale care acoperă iarna câmpiile verzi. Cei nevolnici vor muri, scăpându-ne de osteneala de a-i ucide noi înșine, iar cei puternici vor ajunge în robia mea la timpul cuvenit. Ați făcut treabă bună, fiii mei. Jayan, trimite oameni să caute clădiri potrivite pentru adăpostirea prizonierilor, până nu mor de frig. Alegeți băieți pentru *Hannu Pash*. Dacă putem scoate slăbiciunea nordicilor din ei, poate că unii se vor ridica mai mult decât tații lor. Vom folosi bărbații mai puternici drept carne de sacrificiu în luptă, iar slăbănogii vor fi sclavi. Orice femeie care poate aduce pe lume copii va fi lăsată grea.

Jayan se lovi cu pumnul în piept și dădu din cap.

— Asume, dă-le de știre celorlalți *dama* să-nceapă, adăugă Jardir, și Asume se înclină.

Jardir se uită cum fiul său înveșmântat în alb pleca să-i îndeplinească porunca. Preoții aveau să răspândească printre *chin* cuvântul lui Everam, îndesându-li-l pe gât celor care n-aveau să-l primească de bunăvoie în inimi.

Un rău necesar.

În după-amiaza aceea Jardir se plimba de colo-colo pe covoarele groase din vila pe care și-o alese drept palat rizonian. Comparată cu palatele lui din Krasia, arăta jalnic, dar, după ce dormise în cort luni în șir de când plecase din Sulița Deșertului, atingerea civilizației era binevenită.

În mâna dreaptă strângea Sulița lui Kaji, folosind-o drept baston. N-avea nevoie de sprijin la mers, firește, însă arma străveche îl urcase pe scara puterii și n-o ținea niciodată la mai mult de o lungime de braț distanță. La fiecare pas, coada ei lovea covorul cu un zgomot surd.

— Abban întârzie, spuse. Chiar și călătorind cu femeile, numai după răsăritul soarelui, ar fi trebuit s-ajungă până acum.

— N-o să pricep niciodată cum de-l suportă pe acest *khaffit* în apropierea ta, tată, zise Asume. Mâncătorul de porci ar trebui dat morții chiar și pentru că și-a ridicat ochii să te privească, și totuși îi primești sfaturile ca și cum ar fi un egal de la curtea ta.

— Kaji însuși a dat fiecărui *khaffit* însărcinările care i se potriveau, răspuse Jardir. Abban știe mai multe decât oricine despre ținuturile verzi, iar un conducător înțelept trebuie să folosească aceste cunoștințe.

— Ce e de știut? întrebă Jayan. Toți locuitorii lor sunt lași și nevolnici, la fel ca un *khaffit*. Nu-s buni nici măcar să lupte ca sclavi sau drept carne de sacrificiu.

— Nu te grăbi să pretinzi că știi tot ce e pe lumea asta! îl dojeni Jardir. Numai Everam le știe pe toate. Evejah ne învață că e bine să ne cunoaștem dușmanii, iar noi știm foarte puține lucruri despre oamenii din Miazănoapte. Dacă vreau să-i iau cu mine în Marele Război, trebuie să fac mai mult decât să-iucid, mai mult decât să-i domin pur și simplu. Trebuie să-i înțeleg. Iar dacă toți cei din ținuturile verzi nu sunt mai buni decât un *khaffit*, cine ar putea să-mi vorbească despre sufletele lor mai bine decât un *khaffit*?

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă și Abban intră șchiopătând. Negustorul gras purta, ca întotdeauna, haine bogate, din mătăsuri femeiești și blană – părea să facă paradă cu veșmintele țipătoare, pentru a-i ofensa pe austerii *dama* și pe *dal'Sharum*.

Străjerii îl luau în răs și-l înghionteau când trecea pe lângă ei, dar știau că nu era cazul să-l oprească. Indiferent ce sentimente le trezea lor Abban, punându-i piedici ar fi stârnit mânia lui Jardir și nimeni nu-și dorea așa ceva.

Khaffit-ul olog se apropie de tron sprijinindu-se în bastonul său, cu fața pufoasă înroșită și, în ciuda frigului, plină de broboane de sudoare perlate. Jardir îl privi dezgustat. Era limpede că aducea vești importante, însă, în loc să le dezvăluie, se oprise și găfăia, străduindu-se să-și recapete răsufierea.

— Ce s-a-ntâmpat? se răsti Jardir, după ce-și pierdu răbdarea.

— Trebuie să faci ceva! găfăi Abban. Au dat foc grânarelor!

— Ce?! întrebă Jardir și, sărind în picioare, îl înșfăcă de braț și strânse atât de tare, încât *khaffit*-ul țipă de durere. Unde?

— În partea de nord a orașului. Din ușa ta se vede fumul.

Jardir se repezi pe treptele din față și zări imediat coloana de fum care se înălța. Se întoarse spre Jayan.

— Du-te acolo. Vreau să fie stinse focurile și să-mi fie înfățișați vinovații.

Tânărul încuviință din cap și dispăru curând pe străzi, luptători bine instruiți scurgându-se în urma lui asemenea păsărilor care intră în formație de zbor. Jardir se întoarse din nou spre negustor.

— Ai nevoie de grânele alea ca să-ți hrănești oamenii în timpul iernii, spuse acesta. Îți trebuie fiecare sămânță. Fiecare firimitură. Te-am prevenit.

Asome se repezi la el, îl prinse de încheietura mâinii și-i răsuci cu putere brațul la spate. Abban țipă.

— N-o să-i mai vorbești niciodată lui Shar'Dama Ka pe tonul ăsta! mârâi Asome.

— Destul! spuse Jardir.

Imediat ce-i dădu drumul Asome, Abban căzu în genunchi, cu palmele pe trepte, apăsându-și fruntea între ele.

— Îmi cer de-o mie de ori iertare, Izbăvitorule!

— Știi că m-ai sfătuit, ca un laș, să nu mai înaintez către frigul din Miazănoapte, zise Jardir, în vreme ce *khaffit*-ul se tânguia, căzut la pământ. Dar nu voi întârzia lucrarea lui Everam din pricina acestei...

Lovi cu piciorul zăpada de pe trepte.

— ...furtuni de nisip cu gheață. Dacă ne trebuie mâncare, o vom lua de la toți *chin* din ținuturile din jur, care trăiesc în belșug.

— Firește, Shar'Dama Ka, îi spuse Abban podelei.

— Ți-a trebuit mult prea mult timp s-ajungi aici, *khaffit*, zise Jardir. Trebuie să mi-i găsești printre prizonieri pe oamenii tăi de legătură pentru negoț.

— Dacă se mai află printre cei vii, răspuse Abban. Pe străzi sunt morți cu sutele.

Jardir ridică din umeri.

— E vina ta, fiindcă te miști atât de încet. Du-te, întreabă-i pe neguțătorii tăi și găsește-mi-i pe conducătorii acestor oameni.

— *Dama* mă vor ucide în clipa în care voi porunci ceva, chiar și în numele tău, mărețe Shar'Dama Ka, răspuse Abban.

Era destul de adevărat. Conform legii Evejan, un *khaffit* care cuteza să dea porunci cuiva mai presus de el era omorât pe loc, și mulți îl invidiau pe Abban pentru locul său printre sfătuitoarii lui Jardir și s-ar fi bucurat să-l vadă găsindu-și sfârșitul.

— O să-l trimit pe Asome cu tine, zise Jardir. Așa, nici cel mai fanatic dintre preoți nu va-ndrăzni să te-nfrunte.

La apropierea lui Asome, Abban se albi la față, dar dădu din cap.

— Cum poruncește Shar'Dama Ka.